

L'HOMME DE VIDRE

ANDERS
DE LA
MOTTE

Columna

ANDERS DE LA MOTTE
L'HOME DE
VIDRE

Unitat de Casos Perduts 2

Traducció del suec de Pontus Sánchez

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: GLASMANNEN
PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2025
© ANDERS DE LA MOTTE 2023

PUBLICAT D'ACORD AMB SALOMONSSON AGENCY
© DE LA TRADUCCIÓ DEL SUEC: PONTUS SÁNCHEZ, 2025
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3301-3
DIPÒSIT LEGAL: B. 481-2025
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

*Això és una obra de ficció inspirada en llocs,
esdeveniments i fenòmens reals.
L'autor.*

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL DEPARTAMENT DE CULTURA
I DE LA INSTITUCIÓ DE LES LLETRES CATALANES

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Institució
de les Lletres
Catalanes

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Hivern del 2019

— Què collons ha estat, això?
Alguna cosa frega la barca per sota com un mal auguri i fa que l'Elis comenci a esquixar amb els remes.

Fa gairebé mitja hora que ell i en Nick remen en una foscor pràcticament absoluta, i el soroll sobtat l'espanta.

—Merda! Hi està entrant aigua? —diu, panteixant, mentre fa retrocedir la barca un parell de metres per les aigües negres del llac. Quan respira, les bafarades que li surten de la boca formen nuvolets, fins que l'aire fred de la nit se'ls empassa.

—No —diu en Nick, que va assegut a la proa—. És molt difícil enfonsar una barca de resina com aquesta.

Torna a alçar els prismàtics i observa la foscor que tenen al davant.

L'Elis no està gaire content amb la resposta.

—Ja t'he dit que havíem d'agafar salvavides —diu—. És ple hivern, l'aigua està gelada. És impossible que puguem tornar nedant.

Fa un gest per damunt de l'espatlla. Al fons de la foscor, a la platja llunyana, encara es veu el llum del refugi on han robat la barca. És un dels pocs punts de llum que hi ha als pendents coberts de bosc que envolten el llac.

—Per què no tornem enrere i provem de venir amb la llum del dia?

Tot just quan l'Elis acaba la frase, el mantell de núvols s'obre pel mig. La lluna plena treu el cap i transforma l'aigua negra del llac en gel flotant.

—Mira —diu en Nick, excitat—. Gairebé hi som. Ja es veu la torre d'extracció i l'observatori.

Assenyala l'illa, que s'enlaira una mica per davant de la proa. Un banc de boira flota sobre la riba, però per sobre de les copes dels arbres, sota la llum tènue de la lluna, treu el cap una torre amb la silueta d'una cúpula a la part més alta.

L'Elis tremola de dalt a baix. Deu ser pel fred de la nit i la humitat de l'ambient, però no n'està del tot segur. Des que han empès la barca a l'aigua a l'embarcador del refugi, l'acompanya una sensació desagradable.

Torna a fer una ullada cap a terra ferma.

Queda molt lluny. Massa lluny.

S'apuja una mica la gorra i s'eixuga el front amb la màniga de la jaqueta. Tots dos van vestits de negre i porten guants, botes i un gorret militar de llana calat fins a les celles.

Ells en diuen «l'uniforme d'exploració urbana».

En Nick abaixa els prismàtics i mira l'hora.

—Aviat serà mitjanit. Gira a l'esquerra i rema vorejant l'illa, jo vigilaré que no hi hagi més roques —ordena—. El moll hauria de ser a la cara sud.

L'Elis comença a remar una altra vegada, de mala gana. El grinyol dels escàlems es barreja amb el xipolleig de l'aigua.

Nous detalls van sorgint en la boira a mesura que ressegueixen l'illa. Els avets nans de la riba fan equilibris sobre una capa de pedres esmolades que s'endinsen un bon tros al llac, on els blocs de pedra més grossos treuen el cap de l'aigua amb un aire amenaçador a tan sols uns metres de la barca de resina, com si fossin dents de depredador.

L'Elis rema amb compte, només desvia els ulls dels blocs de pedra per mirar la llum del refugi, de tant en tant.

En Nick sembla entendre que l'ambient està una mica tens.

—Creus que els flipats dels ovnis que ens han donat el mapa miren porno alienígena, en aquella casa aparellada on viuen? —diu per sobre l'espatlla—. Potser es disfressen d'extraterrestres i juguen a jocs de rol.

L'Elis no pot evitar somriure una mica.

—Segur que sí —diu—. A hores d'ara encara no entenc com has aconseguit que ens ajudin.

—Doncs molt fàcil —riu en Nick—. Els vaig convèncer que jo també em crec tota la història aquella de l'ovni d'en Gunnar Irving, el plat volador i l'extraterrestre. I després els vaig donar el llibre d'en Martin Hill i els vaig posar «La veritat és allà fora» a la dedicatòria. Una mica més i es pixen a sobre de l'emoció.

L'Elis riu, nota que es relaxa una mica.

—Allà hi ha el moll —diu en Nick, assenyalant amb el dit.

Un moll de formigó esquerdat aflora en la boira. A la punta hi ha un cartell abonyegat i tort. Si no fos per la llum de la lluna, no es podria veure el que hi diu.

—«Risc de despreniment. Accés restringit» —llegeix en Nick—. Així, hem arribat al lloc correcte.

Amarren la barca a una escala rovellada, carreguen les motxilles a l'esquena i pugen al moll. L'Elis es gira cap a terra ferma.

La major part de la cara sud del llac també està coberta de bosc i està completament a les fosques. Però just a la riba del davant, en un petit cap que sobresurt, hi ha un edifici que sembla un castell, amb una suau il·luminació exterior.

—Quant creus que hi ha d'aquí a Stjärneholm? —pregunta l'Elis.

—Cinc-cents o sis-cents metres, potser —respon en Nick—. És molt més a prop que el refugi, això segur. Però

no t'hi amoïinis, la família Irving no mira cap aquí. Estan massa ocupats buscant plats voladors.

Assenyala el cel amb un gest exagerat, i després fa mitja volta i comença a caminar cap a terra ferma.

L'Elis es demora uns segons. Torna a tremolar, o a tenir una esgarripança. No aconsegueix treure's el malestar de sobre.

En el punt on el moll connecta amb terra ferma hi ha una cabanya atrotinada, sense porta. En Nick hi fa una pausa, desplega un mapa dibuixat a mà i intenta orientar-se en la boira i amb la poca llum que hi ha.

—Per aquí! —diu, i camina deu metres més, seguint el límit del bosc—. Aquí hi ha l'antic camí de la mina!

Dues roderes s'obren pas entre els troncs, pràcticament tapades per la mala herba. L'Elis i en Nick s'esperen a encendre els frontals fins que ja no se'ls pugui veure des de l'aigua.

Al bosc, la boira és més densa, els feixos de llum es tornen lletosos.

El terra està cobert de molsa i falgueres. De tant en tant, el camí es veu interromput per algun arbre caigut o per forats originats per petits esfondraments del terreny. Hi ha dents de roca tortes pertot arreu, igual que a l'aigua.

—Esgarrifós —murmura l'Elis, sense tenir gaire clar per què. La foscor no acostuma a fer-li por, però tant l'illa com el bosc tenen alguna cosa que li genera picors.

En Nick sembla totalment impassible. S'atura i enfoca amb el llum cap a un gran bloc de pedra que hi ha al costat del camí. La pedra és clara i de gra fi, una mica brillant.

—Riolita —diu, satisfet, i la toca—. L'illa de Blockön és un dels pocs llocs de tot Escandinàvia on es pot trobar aquest tipus de roca. I mira això!

En Nick assenyala un gravat a la pedra.

—«AUG 2009» —llegeix l'Elis.

—Associació d'Ufologia de Göinge —diu en Nick amb un somriure—. Fins i tot el nom fa riure. Això sí, ara sabem que ens han dit la veritat. —Treu un dispositiu multieina i tria un cisell esmolat. «URBX 2019», escriu a la roca—. Ja està, ara ja hem deixat clar que hem arribat, com a mínim, igual de lluny que ells.

Segueixen avançant per les roderes del camí. Les branques de les vores són tan llargues que sovint es veuen obligats a apartar-les per poder passar. Arriben a un lloc on el camí s'ha enfonsat i ha deixat un esvoranc de gairebé un metre de fons.

—Un esfondrament —diu en Nick—. Tota l'illa és com un formatge gruyère. Les galeries estan plenes d'aigua i es poden col·lapsar en qualsevol moment. Podríem ofegar-nos com aquells pobres desgraciats el 1965.

Ell riu, però a l'Elis no li fa cap gràcia. La idea de tenir aquestes aigües negres just sota els peus l'incomoda molt.

Dos-cents metres més endavant, apareix un obstacle massa gros perquè la llum dels frontals l'il·lumini sencer. La porta d'una reixa alta i rovellada amb líquens penjant als requadres de la malla metàl·lica, com si fossin teranyines gegants.

Sobre la porta hi ha un arc metàl·lic amb unes lletres oxidades.

«STJÄRNGRUVAN».

La Mina de les Estrelles.

Més avall, a banda i banda de la gruixuda cadena que bloqueja la porta de la reixa, hi ha dos cartells. El primer és idèntic al que han vist al moll.

«Risc de despreniment. Accès restringit!».

A l'altre cartell només hi ha una paraula.

«PERILL!».

En Nick ja s'hi ha apropat i comprova la cadena.

—Ferma com una roca —confirma—. I no sé tu, però

a mi no em ve gaire de gust agafar el tètanus. —Apunta cap amunt amb el frontal. La porta i la tanca de malla metàl·lica deuen fer quatre metres d'alçada. A la part superior hi ha una extensió en forma de Y plena de filferro espinós rovellat—. Però gràcies als nostres col·legues amants dels ovis sabem que hi ha una entrada secreta.

En Nick torna a mirar el mapa i comença a resseguir la tanca cap a l'esquerra.

L'Elis es queda un moment allà on és, amb la mirada fixa a la reixa. Ha vist infinitat de cartells d'avís com aquell i mai els ha fet gaire cas. Però aquest d'aquí té alguna cosa que l'inquieta.

L'òxid, el tipus de lletra, el color groc descolorit. O potser és per l'advertència tan concisa.

«PERILL!».

S'empassa saliva en un acte reflex.

—Què esperes? —xiuxiueja en Nick per damunt de l'espalla—. Va, coi!

L'Elis aparta la mirada del cartell, reticent, i comença a seguir en Nick, que no triga a aturar-se darrere d'uns arbustos enormes que han crescut a través de la tanca. Fa una última ullada al mapa, s'ajup i es fica per entremig dels arbustos.

—És aquí! —Aparta unes quantes branques i destapa un forat fet per algun animal salvatge que ha passat per sota la tanca—. Collons —sospira quan surten a l'altra banda i es netegen la terra i les fulles mortes dels pantalons—. Em sorprèn que aquells dos flipats dels ovis poguessin passar, estaven molt grassos. Tot i que va ser fa deu anys. Potser en aquella època estaven en forma.

L'Elis no l'escolta. Està massa ocupat apuntant amb el feix de llum del frontal en totes direccions. Malgrat l'emoció, continua sentint una intranquil·litat que es nega a desaparèixer. L'interior del recinte delimitat per la tanca té una vegetació diferent. Aquí no hi ha bosc de coníferes, sinó

bedolls, i els seus troncs titil·len pàl·lids amb una aura fantasmagòrica. En la boira que tenen darrere seu, els antics edificis de la mina s'intueixen com ombres enormes.

—Per fi —diu en Nick, fascinat—. Estàs a punt per viatjar fins al 1965?

L'Elis no respon.

A mesura que s'acosten als edificis, l'herba de terra es veu substituïda cada cop més per taques de formigó i pedra triturada, fins que el paisatge s'acaba d'obrir en un gran pati entre dos edificis tenebrosos.

El de la dreta és el doble de gran que l'altre. Tant la coberta a dues aigües com les parets estan fetes de xapa corrugada i rovellada. A la part més alta, per sota del ràfec, hi ha una filera de finestres de fàbrica.

En Nick les enfoca amb el frontal.

—Mira, les finestres segueixen senceres. I no hi ha pintades ni grafitis.

L'Elis sap que això són bones notícies, perquè vol dir que poques persones, o cap, han passat per aquí des de fa molt de temps. Així i tot, li costa mostrar gaire entusiasme. Estan al bell mig d'una illa deserta, al bell mig d'un llac gelat i fosc, sense que ningú ho sàpiga. A més, tota l'illa està minada de galeries inundades que es poden esfondrar sense previ avís.

Mira el telèfon mòbil. Només té una miserable ratlleta de cobertura, i això no el posa de més bon humor.

—Mala cobertura, oi? —diu en Nick—. Els flipats dels ovnis tenien la teoria que era perquè els extraterrestres alteraven les ones de ràdio. Tan sols de parlar-ne ja els brillaven els ulls. Però ho vaig comentar amb un col·lega que treballa a Telia, i segons ell la cosa és tan senzilla com que el llac és al fons d'un cràter i les ones dels mòbils no aconsegueixen arribar fins aquí. Beu-te aquest ou, que l'altre es cou, *Expedient X*!

Comença a caminar resseguint la paret de la fàbrica. L'Elis es guarda el telèfon i li va al darrere.

La lluna torna a treure el cap, i en la boira i la foscor del

costat oposat de l'esplanada es veu una torre tètrica de formigó. Deu fer uns quinze metres d'alçada. Les parets són obertes, s'hi pot veure a través de les tres plantes.

—La torre d'extracció —diu en Nick mentre escombra l'edifici lúgubre amb el focus de llum—. És per on treien els carros de la mina. I allà dalt, a la teulada...

A la coberta plana de la torre, a tocar de la gran roda giratòria del braç elevador, es pot intuir la cúpula fosca que havien albirat des de l'aigua.

—L'observatori d'en Bernhard Irving —murmura l'Elis. Per fi nota com li surt la barreja correcta de nervis i emoció, esvaint el neguit que havia sentit fins ara.

—Exacte —diu en Nick, somrient—. El lloc on va aterrar el gegant dels ulls vermells.

Els seus passos cruixen quan s'hi apropa, i quan l'Elis enfoca a terra amb el frontal, veu que les pedres estan barrejades amb fragments d'un mineral negre i brillant.

En Nick es posa sota de la torre d'extracció i l'explora de més a prop.

—Quina bèstia —diu mentre il·lumina les sis columnes de formigó que sostenen la torre—. Això aguantarà cent anys més. —S'atura al costat d'una gran trapa coberta de molsa que hi ha a terra—. I aquí a sota hi ha l'accés a la mina. La tapa que porta a l'inframon.

—Mmm —fa l'Elis.

Està massa ocupat buscant una manera de pujar a la torre. Fins al primer replà hi deu haver set o vuit metres d'alçada. A la banda esquerra de la torre hi ha una escala d'acer que puja fent ziga-zaga, però la secció que baixa fins a terra ha desaparegut.

—Han tallat l'escala —diu—. Tal com van dir els dos flipats.

—Sort que a nosaltres una escala tallada no ens atura. —En Nick dona un copet a la motxilla de l'Elis—. Però abans de treure la corda, se m'acut una cosa. Mira!

Assenyala amb el llum. Al replà central de la torre d'extracció hi ha una passarel·la inclinada que creua fins a la nau de la fàbrica, on acaba al costat d'una claraboia que té una portella de fusta.

—Segur que és per on entraven els carros de la mina després de pujar amb el muntacàrregues. Allà dins hi deu haver la trituradora, i potser hi ha una escala que no està tallada. Força més fàcil que pujar per una corda, no creus?

L'Elis no hi podria estar més d'acord. Deu pesar quinze quilos més que en Nick; per tant, prefereix evitar la corda sempre que sigui possible.

La porta d'entrada a la fàbrica està tancada amb clau. Però quan l'Elis estira la maneta, el marc cruix de forma considerable. Intercanvien una mirada.

En Nick es treu la motxilla i n'agafa una pota de cabra. Va en contra de les normes, tots dos ho saben. Els exploradors urbans no poden entrar als llocs per la força. Però aquest és un cas especial. Només serà un cop a la vida.

La porta cedeix gairebé a l'acte. Quan en Nick fa una mica de palanca amb la pota de cabra, s'obre amb un lleu copet.

A l'altra banda, es troben una gran nau industrial fosca que fa olor de pols de pedra, oli i merda de colom.

Al centre de la nau hi ha una trituradora gegantina que arriba gairebé fins al sostre. Just al seu costat, una estreta escala de soterrani baixa fins a una altra porta tancada. En una situació normal, és per allà per on haurien començat. Haurien d'intentar anar fins a baix de tot de l'edifici, i després ascendir de manera metòdica.

Però aquesta nit no es regeixen per les regles de sempre.

Apunten al sostre amb els frontals. Allà dalt, recolzada sobre pilars de fusta, hi ha la passarel·la que han vist des de fora.

—Bingo! —En Nick il·lumina una escala de fusta que hi ha just a sota de la portella.

De sobte, un espetec els fa fer un bot. Alguna cosa viva surt disparada des de la part alta de l'escala, bat les ales i s'allunya per la nau industrial fins que desapareix en la foscor.

—Coloms —diu l'Elis, i sospira alleugerit—. Sempre ens claven el mateix ensurt.

—Almenys a un dels dos —somriu burleta en Nick—. Aquesta nit et veig força espantat. Et fan por els extraterrestres d'ulls brillants o què?

—Ves a cagar —murmura l'Elis.

En Nick passa al davant i comença a pujar l'escala, que remuga fent cruixits.

La portella de la claraboia és fàcil d'obrir. La passarel·la que duu fins a la torre d'extracció fa uns cinc metres de llarg i, en realitat, és un petit tram de rails que s'inclina de manera força pronunciada cap a l'edifici de la fàbrica.

En Nick recolza un peu al primer travesser, temptejant, i després s'ajup de quatre grapes, s'aguanta amb les mans als rails i comença a pujar. L'Elis observa els seus moviments àgils amb una certa enveja.

—Això és bufar i fer ampolles! —constata en Nick quan arriba a la torre—. Et toca!

L'Elis copia la tècnica d'en Nick. Intenta no mirar avall. No és que les altures li facin por, però la idea d'enfilar-se per una estructura de metall de més de seixanta anys ja és prou desagradable per al damunt saber de quants metres seria la caiguda. Sobretot, tenint en compte que el terra de sota és ple de pedres i minerals triturats. Tot just quan arriba a la torre d'extracció, el metall emet una forta fuetada que ressona entre els edificis i fa que el cor de l'Elis se salti un parell de batecs.

L'Elis s'eixuga la suor, que ha començat a aflorar malgrat el fred. Es troben al segon replà de la torre, el replà central. Tal com havien intuït, els rails avancen fins al gran forat que hi ha a terra, per on pujava el muntacàrregues amb els carros plens.

En Nick ja ha rodejat el forat i ha arribat fins a l'escala exterior. L'Elis li segueix els passos. Ara ja estan força amunt, hi deu haver almenys deu metres fins a terra.

L'escala continua pujant en ziga-zaga per damunt dels seus caps fins a arribar a la teulada. Els passos excitats d'en Nick pels esglaons d'acer la fan vibrar. L'Elis corre a fer-li companyia.

Arriben a dalt, surten i s'aturen al centre de la teulada. A la dreta, veuen l'antiga roda d'elevació penjant; a l'esquerra, la cúpula negra que s'alça en la foscor.

—L'observatori d'en Bernhard. —El to d'en Nick és gairebé solemne.

—És fàcil entendre per què el va construir aquí dalt —diu l'Elis, assenyalant per damunt les copes dels arbres—. Es veu tot el llac.

Estan per sobre del banc de boira que s'ha estès per les aigües fosques. A l'altra banda del llac es veuen les ribes cobertes de bosc, igual d'altres i costerudes a tot arreu.

—És com estar al mig d'un embut. I mira el cel. Flipa!

El mantell de núvols s'obre en petites escletxes per on es pot entreveure la lluna plena i el cel estrellat. Els cossos celestes semblen més clars, més intensos.

—Les vores del cràter bloquegen tota la llum de fora —diu en Nick—. Fins i tot la de Stjärneholm queda difuminada.

L'Elis es gira i segueix la mirada d'en Nick. Es veu clarament la mansió a l'altra ribera, però la il·luminació exterior és d'allò més exigua, per tractar-se d'un edifici d'aquelles dimensions. Després torna a mirar l'observatori.

—Collons, quin lloc.

—Ja et vaig dir que valia la pena. —En Nick li dona un copet a l'esquena—. Som-hi, entrem a veure què hi ha a dins.

La part inferior de l'observatori és de formigó, la cúpula està revestida amb peces de xapa plenes de taques d'òxid.

En Nick fica la punta de la pota de cabra a la ranura de la porta, el més a prop que pot del pany. La porta cruix, però no cedeix. Recolza el peu a la paret i ho prova per segona vegada, però el resultat és el mateix.

—Espera, deixa-m'ho provar a mi —diu l'Elis. Recolza el peu a la paret igual que acaba de fer en Nick i empeny el mànec de la pota de cabra amb tot el pes del seu cos. La porta s'obre d'una batzegada i amb un cop sord. L'Elis cau d'esquena.

Quan es posa dret, en Nick ja s'ha ficat a l'observatori.

—Hòstia puta! —crida—. Vine a veure això!

L'interior de la cúpula és de fusta pintada de negre. A terra hi ha una plataforma que delata l'antiga ubicació del telescopi.

Però el que ha captat l'atenció d'en Nick és una altra cosa. Al llarg de gairebé tot el perímetre interior de la cúpula hi ha una prestatgeria plena d'objectes diversos. Llibres, revistes groguenques, tasses de cafè diferents, pots de vidre foscos amb un contingut tèrbol.

En una part força més esgarrifosa de la prestatgeria hi ha una sèrie de caps de plàstic de diferents mides col·locats en fila. Nines, ninots articulats, fins i tot un cap de maniquí. Tots tenen les òrbites oculars buides. Cecs, contemplen la sala fosca i fan que l'Elis senti un estremiment que li puja pel clatell.

—Mira això!

En Nick il·lumina el sostre.

Fins ara, l'Elis no s'havia adonat que a la cara interna de la cúpula hi ha tot d'objectes fixats.

Blaus, marrons, grossos, petits.

De paper, de plàstic, de vidre. Retallats en diaris i revistes, extrets de joguines i caps de nino.

L'estremiment passa a convertir-se en una esgarrifança.

La cúpula és plena d'ulls.

Centenars d'ulls.

—Què collons és, això...? —diu en Nick.

L'Elis no respon. Sent com li aflora una nova sensació. A cada respiració es fa més intensa, reforçada per tots aquells ulls que els observen des del sostre.

—Mira.

En Nick enfoca un alienígena verd de joguina al qual li sobresurten unes plomes en forma d'antenes. Hi dona un copet amb el dit índex i les antenes comencen a bellugar-se.

—L'hi portem als flipats dels ovnis, com a agraïment per haver-nos ajudat?

—No el toquis —diu l'Elis.

En Nickriu.

—Per què no?

L'Elis no té una resposta bona per donar-li. La sensació s'intensifica.

En Nick treu la càmera de la motxilla i comença a fer fotos sense parar, una rere l'altra.

La llum del flaix rebota a la cúpula. Es reflecteix al vidre, el metall i el plàstic que hi ha a la gran sala. Als ulls del sostre.

Flaix.

Foscor.

Flaix.

Foscor.

Com si els ulls d'allà dalt parpelleguessin.

Com si es moguessin.

Com si els observessin.

L'Elis es queda glaçat.

De sobte, la sensació creixent passa a ser un convenciment.

No es troben pas en un lloc oblidat. No són en una ruïna abandonada.

Hi ha algú que és amo d'aquell lloc. Algú que ha reunit objectes importants i els ha ordenat amb cura. Algú

que s'ha muntat un petit santuari dins de la cúpula sense que l'Elis pugui entendre'n el sentit. Però d'una cosa està molt segur.

En aquest moment, allà dins, ell i en Nick no són exploradors urbans.

Són intrusos.

Li torna a venir al cap el cartell del reixat.

«PERILL!».

Després, l'alta tanca amb el filferro espinós que apuntava tant cap a fora com cap a dins.

És evident que el van instal·lar per mantenir allunyades les persones de fora. Però potser també per evitar que algú pugui sortir del recinte.

—Hem de marxar d'aquí —diu en veu baixa.

—Primer vull acabar de fer les fotos.

En Nick segueix llançant flaixos. Està tan excitat que, en un moviment, xoca amb el prestatge i un dels pots foscos de vidre trontolla i acaba caient a terra estrepitosament, i es trenca en mil bocins.

El contingut, un líquid que fa ferum d'alcohol, s'escampa per terra. Entre el líquid hi ha una cosa que semblen boletes blanques.

L'Elis retrocedeix, espantat.

Ulls de diferents mides rodolen pels taulons de fusta.

No són de nines ni de joguines. Allò són ulls de criatures que en algun moment eren vives.

L'Elis i en Nick es queden uns segons enfocant a terra amb els frontals.

—Cooollons... —diu en Nick—. Creus que són ulls d'animals?

Ja no li queda cap rastre d'emoció a la veu. S'ha vist substituïda per una altra cosa. Dubte, por.

—Hem de sortir d'aquí —repeteix l'Elis—. Ara mateix.

Aquesta vegada, en Nick sí que li fa cas.

A fora, el cel estrellat ha quedat gairebé cobert de nú-

vols, i la llum de la lluna és cada cop més feble. Tornen a l'escala a pas lleuger.

A mig camí senten un so d'allò més familiar en la foscor. Ales bategant. El soroll ressona a la nau de la fàbrica.

—Els coloms —diu en Nick—. Alguna cosa els deu haver espantat.

Corren fins a la vora de la torre d'extracció. Des d'allà poden mirar per la portella oberta.

A baix, a la fàbrica, hi veuen una resplendor vermella. Es mou ràpidament cap a ells, desapareix del seu camp de visió i es veu substituïda pels cruixits de l'escala de fusta.

—Ve algú —xiuxiueja en Nick.

Apaguen els frontals i corren cap a l'escala metàl·lica.

—La corda —diu l'Elis—. Podem despenjar-nos des del primer replà.

Sense esperar la resposta d'en Nick, comença a baixar a correuita, alhora que es treu la motxilla per agafar-ne la corda i el ganxo.

La llum de la lluna desapareix completament i l'escala queda a les fosques. Quan arriba al darrer esglaó, l'Elis gairebé passa de llarg. S'agafa a la barana a l'últim moment, i evita caure al buit.

Atura en Nick, que el segueix de prop, i li indica amb un senyal que no faci soroll.

El so metàl·lic se sent clarament per sobre de les seves respiracions. Fuetades de ferro que reboten entre els edificis. Hi ha algú pujant per la passarel·la. Algú força més gros i pesant que ells dos.

—Afanya't —diu en Nick.

Entre tots dos, subjecten el ganxo a la barana i després deixen caure les motxilles. L'Elis s'agafa a la corda amb les dues mans, es despenja d'esquena des de l'últim esglaó i baixa a les fosques. Per damunt seu pot veure els peus d'en Nick a través de la reixa de l'últim esglaó.

—Va! —diu, però en Nick no es mou—. Va, Nick —torna a dir l'Elis, alhora que baixa lliscant un altre tram de la corda. Hi nota un moviment. Una vibració que es fa cada cop més intensa. Passos pesants que baixen per l'escala—. Nick! —crida, però el seu amic sembla haver-se convertit en gel. Està girat cap a l'escala, on els passos sonen cada vegada més a prop.

L'Elis baixa una mica més per la corda.

—Nick!

Es queda callat. A través de la reixeta de l'esglaó veu una silueta gegantina que s'acosta lentament. Al voltant del cap té un halo resplendent de color vermell.

A l'Elis se li dispara el cor. Un ésser enorme de color negre i amb els ulls vermells, tal com deia la llegenda de l'extraterrestre. Es queda sense aire.

Els passos continuen avançant.

Bum.

Bum.

Bum.

El xisclé és tan inesperat que l'Elis està a punt de pixar-se a sobre, però alhora li serveix perquè el cor se li reactivi.

És en Nick qui xiscla, qui crida d'autèntic terror.

I qui continua xisclant malgrat que els pulmons ja se li haurien d'haver quedat sense aire.

Fins que el crit s'apaga de cop i es veu substituït per un cruixit llarg i desagradable.

L'Elis pot veure com els peus d'en Nick s'aixequen de l'esglaó. Les puntes de les sabates s'agiten a mig pam de terra, com si aquell ésser l'hagués aixecat enlaire.

Una cosa líquida i calenta goteja per la reixeta de l'escala, li cau a la cara i l'obliga a parpellejar.

Sang.

Sang d'en Nick.

Quan l'Elis obre els ulls, veu el cos d'en Nick sortint

disparat a tan sols uns pams de distància. A l'instant següent, el seu amic xoca contra el terra amb un soroll somort.

L'Elis torna a mirar cap amunt.

L'ésser l'observa fixament a través de la reixeta de l'escala. La seva cara queda oculta en la foscor. On hauria de tenir els ulls només hi ha dues grans esferes vermelles.

El pànic manté l'Elis paralitzat.

La criatura agafa el ganxo i separa la corda de la barana, aparentment sense cap mena d'esforç. Manté l'Elis penjant a l'aire durant uns segons, sense treure-li els ulls vermells de sobre en cap moment.

Després, es desprèn la corda.

El deixa caure al buit.

L'aterratge és dur. L'Elis pica amb el tòrax contra una pedra. Es queda sense aire, li sembla sentir l'esclafit d'unes costelles que es trenquen. Però, si més no, no ha caigut entre els fragments de mineral esmolats.

En Nick jeu un parell de metres més enllà. L'Elis s'arrossega fins al seu costat i encén el frontal. Abans de tocar el cos tou del seu amic ja entén que és mort.

En Nick té la cara completament blanca, els ulls una mica sortits, la llengua li penja mig mossegada entre les mandíbules estretes i té el mentó cobert de sang.

A l'Elis se li regira l'estómac, però no té temps de vomitar.

Si el que vol és sobreviure.

Torna a sentir passos allà dalt. La criatura es dirigeix a grans gambades a la passarel·la per tornar a creuar fins a la fàbrica. Amb la intenció de trobar l'Elis i acabar la feina.

L'Elis s'aixeca amb dificultat i obliga els seus peus a moure's. Li fan mal els turmells, però sorprenentment encara l'aguanten.

El tòrax el té pitjor. Cada respiració li esgarrapa els pulmons. Tot i així, el cor li batega desbocat i fa arribar l'adrenalina a tot el cos, fent que respongui malgrat el dolor.

Mentre corre amb penes i treballs per tornar al reixat metàl·lic, la llum del frontal va fuetejant la foscor. De fons, sent la porta de la fàbrica que s'obre de cop. Després, passos a la graveta.

L'Elis no mira enrere. Corre tan ràpid com pot en direcció als arbustos. S'hi llança de cap, camina de quatre grapes fins al forat que passa per sota de la tanca. Espines afilades li esgarrapen la cara, se li claven als genolls i als colzes.

El frontal troba el forat. L'Elis enganxa la panxa a terra i comença a reptar per sota de la tanca.

Darrere seu sent el soroll de les branques partint-se, i per sobre del soroll un grunyit apagat, com el d'un animal. L'Elis avança tan de pressa com pot.

El forat és massa estret per a la criatura, o sigui que podrà aconseguir-ho.

Quan ja és gairebé a l'altra banda, una punta de filferro del reixat se li enganxa als pantalons.

L'Elis es gira cara amunt, s'estira la cama amb l'ajuda de les mans. El filferro esmolat travessa la tela dels pantalons i se li clava a la pell.

El grunyit s'apropa fins a convertir-se en una silueta gegantina d'ulls vermells just a l'altra banda de la tanca.

El cor de l'Elis s'accelera encara més. Fa una darrera estirada a la cama. El filferro li esquinça un trosset de carn i pell abans de cedir, però l'Elis amb prou feines se n'adona. Ha aconseguit travessar, l'ésser segueix a l'altra banda.

L'Elis es posa de bocaterrosa una altra vegada per aixecar-se.

Recolza un peu a terra.

Però just quan té la intenció d'arrencar a córrer, alguna cosa l'agafa pel turmell.

El fa caure d'una estrebada tan forta que el frontal se li desprèn del cap i va a parar a terra.

L'Elis clava els dits desesperadament a la terra esponjosa

per oposar resistència, intenta colpejar el monstre amb el
peu que té lliure.

Crida tan fort que li fan mal els pulmons.

Però és inútil.

La criatura l'arrossega per sota de la tanca.

L'allunya de la llum del frontal.

Torna a endinsar-lo en la foscor.